

flere Profasforfattere af samme Betydning som de allerede nævnte, de saa Horats og Terents med og maatte yderligere nogle Digtere; men at de matematiske Disciple kunne saa Kendskab til Horats og noget større Indsigt i den latinske Litteratur, end de hidtil have haft, er virkelig ikke det Offer værdt at anvende en meget større Tid til denne Undervisning end hidtil. Jeg tror ikke, at Ministeren har Ret i at sige, at den Latinundervisning, som de derved saa, til de gaa ud af 4de Klasse, er uden Betydning. Jeg tror den har den allervæsentligste Betydning, som overhovedet kan naas ved Latinundervisningen, nemlig en Fæstning af de grammatiske Begreber, som de saa paa en Tid, hvor de kunne gaa over til at læse andre Sprog, navnlig de moderne, og netop fordi de have læst Latin i saa mange Aar, have de derved ganske anderledes Forudsætninger til at sætte sig ind i de nyere Sprog, og den Smule Indsigt i den romerske Litteratur, som ikke har den videnskabelige eller historiske Betydning som Græskens f. Eks., har virkelig ikke meget at sige. Saa henviste Ministeren mig til Undervisningsinspektionens Flertal, for hvilket han sagde, at jeg var begejstret. Det var et lidt stærkt Udtryk; men jeg erkender, at denne Betænkning er overmaade udtømmende og overbevisende. Ministeren siger: Undervisningsinspektionens Flertal har selv foreslaaet, at Matematikerne skulle læse Latin i langt større Omfang end nu, og navnlig gennem de to sidste Klasser. Men derved overfører Ministeren fuldstændig at Undervisningsinspektionen jo staar paa samme Standpunkt som Ministeren i 1889, nemlig at vi skulle af med Tvedelingen. Naturligvis kunne vi komme af med Tvedelingen, og skal der ikke gøres nogen Indskrænkning i Latinen, for de nuværende sproglig-historiske Disciple, saa maa Latinen naturligvis føres gennem hele Skolen, men det er en Ting for sig, at man, naar man opnaar et saa stort Gode, som at blive af med Tvedelingen, i og for sig kan finde, at det ikke er noget Offer, at alle Disciple ogsaa de, der maatte have Tendens til Matematik, ogsaa komme til at læse noget mere Latin end ellers.

Saa er der endelig denne lille, om jeg saa maa sige, usle Eksamen, som jeg tror de studerende kalde „Latinicum“, og som nu Matematikerne skulde spares for ved nu at komme til at læse Latin i 5te og 6te Klasse. Der maa jeg nu gøre opmærksom paa, at jeg tror vistnok, det vil være et temmelig forsvindende Antal Studenter, der tage denne Eksamen, idet det vistnok vil være overmaade sjældent, at en matematisk Student

gaar over til Teologien. Det ærede Medlem for 11te Kredts (Sthyr) har Erfaring deri, og jeg tillader mig at vove at paastaa, at det vil være en meget sjelden Jngl. en matematisk Student, der bag efter gaar over til Teologien. Af Jurister derimod er der ganske vist nogle flere, skønt overdreven mange er det ikke, og der vil jeg, som jeg allerede antydede forleden, lige over for den bestemte Erklæring, der er fremkommen baade fra den ærede Minister og det ærede Medlem for 11te Kredts, sige, at den velbegavede Discipel, som har fulgt med i Skolen indtil 4de Classes Latinundervisning, kommer ikke til at tage juridisk Eksamen et eneste Halvaar senere, fordi han skal tage denne Eksamen. Jeg skal anføre et Eksempel. Jeg har nøje Kendskab til en juridisk Kandidat, der tog Eksamen 4 Aar efter at han havde taget Studentereksamen. I det første Aar tog han Filosofikum med et overmaade tilfredsstillende Resultat; han tog sin Latinicum. I sit første Studenteraar var han bortrejst 2 à 3 Maaneder; han drev Sport ved Siden af, men tog dog sin juridiske Eksamen og blev juridisk Kandidat, da han var 21 Aar. Han foresikrer mig, at den lille Latinicum i Virkeligheden var som Smørrebrød. Jeg fremhæver dette, og derved kommer jeg til det Punkt, som navnlig Kirkeeraadet har lagt saa megen Vægt paa, og som jeg til min Forundring hører, at det ærede 3dje Medlem for 7de Kredts (Bjerre) gentog i Dag, idet han sagde, at det var fuldstændig ødelæggende for det teologiske Studium. Det, som Kirkeeraadet har sagt, er, at det er tilintetgørende for det teologiske Studium, men det ærede Medlem for 7de Kredts sagde, at det var fuldstændig ødelæggende. Jeg vil tillade mig at sige, at jeg har mere Respekt for det teologiske Studium, end at jeg tror, at det lader sig ødelægge ved det, der her er Tale om. Hvad er det, som der her er Tale om? Simpeltthen om den græske Sprogkundskab, som er nødvendig for at læse det nye Testamente, som er noget af det letteste Græsk, blandt andet fordi man i Forvejen kan det uden ad paa Dansk, saa at det altsaa er meget let læseligt. Naar derfor det ærede Medlem siger, at teologiske Studenter have let ved at læse det nye Testamente paa Græsk, overbeviser han mig i ingen Henseende. Men altsaa det, som de Herrer sige vil være tilintetgørende og ødelæggende for det teologiske Studium, er det, at Følgen af den Reform, Ministeren stod paa i 1889, vil blive den, at Græsk maa læses, efter at vedkommende er kommen til Universitetet, og det er ikke en Gang nødvendigt. Jeg stemmer med det ærede Medlem for 11te Kredts (Sthyr) deri, at